

esse, at der ikke der er saadanne Baand og Hindringer tilstede, det er Befolkningens Interesse, at der ikke er noget Motiv for Retsbetjenten til at spare paa at sende et Brev af for at give En eller Anden Underretning eller til at lade det ligge, indtil det kan sendes af sammen med andre Meddelelser eller ved privat Leilighed. Derimod er det en ganske anden Ting, at man maasse kan finde sig foranlediget til igjennem Kontorholdslove at virke hen til, at der udøves en vis Sparommelighed med Hensyn til andre Udgifter til Kontorholdet. Jeg tror derfor ikke, at det paa nogen mulig Maade gaar an at drage denne Slutning fra det. One til det Andet og sige, at fordi man gaar ind paa at erstatte Embedsmændene Portoudgifter efter Regning, følger deraf, at man konsekvent skal gaa ind paa at erstatte alle andre Udgifter til Kontorhold lige indtil Lønninger efter Regning, det vilde være et aldeles uberegtiget Raisonnement. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan træffe denne Foranstaltning med Hensyn til Retsbetjentene uden at træffe den med Hensyn til andre Embedsmænd, saa mener jeg, at dette Spørgsmaal kan besvares bekræftende netop ifølge den Betragtning, at Retsbetjentene ere den Klasse af Embedsmænd, som mest komme i Berøring med Befolkningen ad Korrespondanceveien, og endelig fordi Retsbetjentene mere end de fleste andre Klasser af Embedsmænd virkelig have en vis Frihed og kunne lade være med at skrive. I mange Tilfælde kunne de, naar de ville gjøre en vis Meddelelse, lade den ligge, indtil den kan sendes ud ved Leilighed, saaledes at deres gode eller mindre gode Villie i saa Henseende virkelig kan give sig et Udtryk i den Maade, hvorpaa de styre deres Forretninger. Jeg finder derfor slet ikke, at der kan være noget Urimeligt i, at man kan anse det for mere undværigt at træffe saadanne Bestemmelser ligeoverfor andre Embedsmænd, hvis Virksomhed ikke spiller nogen Rolle ligeoverfor dette Spørgsmaal, end her, hvor det aabenbart kun kan være til Skade for Befolkningen, at Retsbetjentene tage i Betænkning at gribe til Postmærkerne.

Steenstrup: Jeg skal villig indrømme den ærede Minister, at der er en Forskjel paa Portoer og paa de andre Satser, men det er en Gradsforskjæl, ikke nogen Væsenforskjæl. Man slipper jo ikke med at tage et Primærte, dermed er Brevet jo ikke færdigt; der skal en Konvolut til, Brevet skal konciperes og skrives af en Skriver. Brevet skal saaledes frankeres, konciperes, skrives og sendes afsted — altsaa med Portoer er Sagen ikke klar. I Principet vil jeg gjerne gaa med til at affkaste hele dette Rastineri; men jeg paaftaar kun, at naar Brevens Antal søges med 100 pCt., er det ogsaa uundgaeligt at forøge Kontoristernes Antal. At Portoer spiller en større Rolle for Justitsembedsmændene

end for andre Embedsmænd, maa jeg benægte. Amtshusenes Portoudgift er væsentlig højere end Justitsembedsmændenes, man ser der Portogodtgjørelser paa 4—500 Kr., og det er jo ogsaa selvfølgelig, thi naar der forlendes eet Brev fra en Justitsembedsmand, sender Amtmanden i Almindeligheden ligesaa mange Breve, som det er Jurisdiktioner i hans Amt. Deres Porto gaar jo væsentligt til Retsbetjentene. En Amtmand skriver jo i Almindelighed ikke til een Herredsfoged, men til dem allesammen. I Principet er jeg altsaa fuldkommen enig, men jeg ønsker kun, at det skal gennemføres i noget videre Omfang.

Ordføreren (H. Holm): Med Hensyn til Portospørgsmaalet tror jeg, at jeg kan slutte mig aldeles til den ærede sidste Læser, idet ogsaa jeg erkjender, at denne Bestemmelse i Postloven, saavidt jeg kan skjønne, ikke er heldig; men saalænge den staar der, er det nødvendigt at fastholde den ogsaa for Retsbetjentenes Vedkommende. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, at man for Justitsembedsmændenes Vedkommende sletter den, naar den f. Ex. bliver staaende for Amtmændene, hvor Portobeløbet er langt højere. Anterne mod Portoer bør ikke reises mod Udvalget, men mod Bestemmelserne i Postloven, og jeg slutter mig i den Henseende til, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem her foran mig (Alberti), at det vilde være ønskeligt, om Indenrigsministeren forelagde en Lov, som kunde ordne dette Forhold paa en heldigere Maade; thi det er ikke mindst ubehageligt for Kontorholdsudvalget at sjaale med disse Spørgsmaal, om man skal bevilge den fulde Porto eller stryge en Snes Kroner og lignende. Det er tidt en i høj Grad pinlig Forhandling, der kan være om den Ting mellem de enkelte Medlemmer. Jeg vil blot gjøre de Herrer, som muligvis kunne have siddet at stemme imod Udvalgets Forslag angaaende § 5, opmærksomme paa, at det ikke godt kan forkastes enkeltvis. Hvis Udvalgets Forslag om, at § 5 skal udgaa, skalde blive forkastet, vil der behøves Forandringer i alle de enkelte Satser i Udvalgets Endringsforslag, idet Portoer er medoptagen i alle disse. Jeg skal derfor tilraade de Herrer, som maatte ønske saadanne Forandringer, at stille Endringsforslag til 3die Behandling i den Retning, hvorved altsaa baade Udvalgets Forslag til § 5 skalde udgaa og Portoer tages bort fra de enkelte Satser. Til det ærede Medlem fra Odense (Koch) skal jeg svare, at det er undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at Loven om Odense Byfogedembede var af 1877. I den Skrivelse, som vi have faaet fra Ministeriet, staar der, at den var af 24de Marts 1876, saa vi ere forsaavidt undskyldte. Jeg tror ogsaa, at dette Moment kunde have haft nogen Betydning for Udvalget, hvis vi havde kjendt det; men jeg maa iøvrigt gjøre